

F. t. l. vedr. straffeloven

fuldbyrdelse af straffedomme afsagt i en anden medlemsstat.

Artikel 7 fastsætter regler om forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem).

Artikel 7, stk. 1, afskærer fra at retsforfølge en person, over for hvem der er afsagt en straffedom i en medlemsstat, for den samme handling, såfremt sanktionen, hvis den pågældende blev domfældt, er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets regler.

Artikel 7, stk. 2, giver mulighed for at tage forbehold, således at forbudet mod dobbelt strafforfølgning i stk. 1 ikke skal være gældende i følgende tilfælde:

(a) Såfremt de handlinger, med hensyn til hvilken dommen blev afsagt i den anden stat, helt eller delvis er foretaget på medlemsstatens eget område. Denne undtagelse gælder dog ikke, såfremt handlingen delvis er foretaget på den medlemsstats område, hvor dommen blev afsagt.

(b) Såfremt de handlinger, med hensyn til hvilken dommen blev afsagt i den anden stat, krænker medlemsstatens sikkerhed eller andre lige så væsentlige interesser.

(c) Såfremt de handlinger, med hensyn til hvilken dommen blev afsagt i den anden stat, blev begået af en ansat i medlemsstaten i strid med dennes embedspligter.

Efter *artikel 7, stk. 3*, kan en medlemsstat dog ikke fravige forbudet mod dobbelt strafforfølgning, selv om forholdet er omfattet af de ovennævnte undtagelser, hvis den pågældende medlemsstat med hensyn til den samme handling selv har anmodet den anden medlemsstat om at foretage strafforfølgning mod den pågældende eller selv har udleveret den pågældende.

Endelig er det i *artikel 7, stk. 4*, fastsat, at bilaterale eller multilaterale aftaler på området, som er indgået mellem medlemsstaterne, samt erklæringer hertil ikke berøres af *artikel 7*. Med denne bestemmelse sigtes bl.a. til konventionen af 25. maj 1987 mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem-konventionen), der i *artikel 1 og 2* rummer undtagelsesbestemmelser svarende til svigskonventionens *artikel 7, stk. 2*.

Danmark har ratificeret ne bis in idem-konventionen i 1989, jf. bekendtgørelse nr. 77 af 8. august 1991 (Lovtidende C).

I henhold til ne bis in idem-konventionens *artikel 2, stk. 1, litra a-c* (der svarer til EU-svigskonventionens *artikel 7, stk. 2, litra a-c*), er der ved ratifikationen af konventionen afgivet erklæring om, at Danmark ikke skal være bundet af *artikel 1* (der svarer til EU-svigs-

konventionens *artikel 7, stk. 1*), i de tilfælde, der er nævnt i *artikel 2, stk. 1, litra a, b og c*.

Endvidere er der afgivet en forklarende note om, at Danmark fortolker konventionen som alene vedrørende muligheden for at pålægge straf, men derimod ikke muligheden for rettigheidsfrakendelse.

De medlemsstater, der er parter i aftaler som nævnt i EU-svigskonventionens *artikel 7, stk. 4*, skal genfremsætte de erklæringer, som de har afgivet i forbindelse med tiltrædelsen af de pågældende instrumenter, hvis de i forhold til EU-svig ønsker at udnytte de undtagelser fra forbudet mod dobbelt strafforfølgning, der er nævnt i *artikel 7, stk. 2*. Det indebærer for Danmarks vedkommende, at man ved ratifikationen af EU-svigskonventionen skal genfremsætte den ovennævnte erklæring om at kunne strafforfølge uanset forbudet mod dobbelt strafforfølgning, som blev afgivet ved Danmarks ratifikation af ne bis in idem-konventionen.

I EU-svigskonventionens *artikel 8* tillægges EF-Domstolen kompetence til at pådømme visse tvister mellem medlemsstaterne eller mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om fortolkningen eller anvendelsen af EU-svigskonventionen. Bestemmelsen giver bl.a. mulighed for, at en tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om anvendelsen af *artikel 1* vedrørende definitionen af svig kan indbringes for EF-Domstolen.

Af den forklarende rapport til EU-svigskonventionen fremgår, at bestemmelsen ikke giver EF-Domstolen beføjelse til at anfægte afgørelser, der er truffet af de nationale domstole om overtrædelse af EU-svigskonventionen eller af nationale bestemmelser om gennemførelse af konventionen.

Om EF-Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af EU-svigskonventionen henvises til pkt. 6 nedenfor.

Artikel 9 indeholder en bestemmelse om forholdet mellem EU-svigskonventionen og national ret, hvorefter EU-svigskonventionen ikke afskærer medlemsstaterne fra at fastsætte bestemmelser, der går videre end de forpligtelser, der følger af EU-svigskonventionen. F.eks. vil medlemsstaterne kunne udvide definitionen af svig i *artikel 1* til også at omfatte tilfælde, hvor forholdet alene kan tilregnes gerningsmanden som groft uagtsomt. Medlemsstaterne vil også kunne udforme straffebestemmelserne på en sådan måde, at der kan straffes for fuldbyrdet forbrydelse i tilfælde, hvor de følger, der er beskrevet i *artikel 1*, ikke er indtrådt.

Artikel 10-13 indeholder bestemmelser om ikrafttræden m.v.